

86. Derpå fick jag strax se min hjord, Och lam-
ungarne snälle, Som åto wid sitt blomster-bord,
På samma rum och ställe. Se nu, sad' Gubben,
lemnar jag Dig der jag dig fränledde, Och glöm
nu aldrig denna dag, En' hwad på honom steddde.

87. Och härpå tog han mig i famn. Och tacka
för godt följe, Jag bad'n säga mig sitt namn, Men
han mig det förddöljde. Sen stulsta han från mig
igen, Jag stanna qwar och qwisra, Till denne
min utlefde wän, Utur mitt sigte tistra.

88. Sen satte jag mig ned och gråt, Och dmka-
de den stade, Att Sinclair så i hastighet, Ein dgon
sammanlade, Det war likwål en hurtig karl, En
krigsbus och en hjelte, Som, der råson fått blif-
wa qwar, Med Ruthler wål spännt bälte.

89. Åh! tänk hwar redlig Swenssk uppå, Den
Herrens Swenska hjerta, Många hjertes hjerta
blifwa må, Mot hans en liten ärtä. Ja tänk up-
på, hur som han föll, Och hwem den gerning
gjorde, Samt hur han tyft i döden höll, Hwad
sågas just ej borde.

90. Dersför, I hjeltar, som ha mod, Och hjer-
ta uti bröstet, Åh! hämnat Malcom Sinclairs blod,
Som Ruthler mordiskt öste; För öfriet är jag
stadsse Er, Tillgifwen alla tider, Och slutar nu,
helt som jag ser, Wår sol i fluggan strider.

Edlres i Björnshälske Bokhandel i Stockholm.

GS 1819

Hjeltarnas

Samtal,

med

Den Tappre och Omistlige

men

På sin hemresa ifrån Constantinopel, i nejsden
af Breslau, den 19 Januarii 1739, förrådeligen
mördade Swenske Majoren wid Uplands
Regemente till fot,

Den Wälborne Herren
Herr Malcom Sinclair,

uppå

De ljufrä Eliseiska Fästen i de dödas Rike,
Berättade af Herden Celadon, som af en
gammal obekant Gubbe blifwit öfbr.
modligen dit och dädan förder
samma år.

STOCKHOLM,
tryckt i Marquardska Boktryckeriet, 1823.

Företal.

Hör Apollo! slå mig strifwa,
Stå mig några rader gifwa.
Dram för Sweets bryna syn,
Stå min ringa hand upprita,
Med en kall och bleker krita,
Mågra ord i swarta styn.

Hese Swenor strifa illa,
Att Thalja tiger stilla,
När som hon hör qvittera till,
Såga att hon wet ej gråta,
När som hon hör rinna låta
Strider ström för Hjelte gill.

Dersför fast jag är en Herde,
Utaf mycket ringa wårde,
Drillar jag mig andock be,
På med dusand klang frambara,
Hwad till Major Sinclairs åra
Himlen mig har låtit se.

Du och wet mitt öga fälde
Lärar, rätt så snart det smälde,
Då wår Sinclair tumla full,
Fast jag förat håstigt snysta,
För du nu ej funnat lyfta
Lutan upp ur mitt Skattull.

Tid och saker är så danna,
Att man får så litet blanna,
En af det som är reelt.
Dersför får man mig ursakta,
Att jag denna sak så ofta,
Mycket ej i huset stält.

Dersför unn' mig nu den heder
Att för Sweets fötter neder
Lägga denna halswa *) dilt:
Jag ödmjukast det förhoppas,
Sinclair låt min blommor knoppas,
På oss mull med färlig pligt.

*) Ofullkomliga.

Sjunges som: En Celadon gaf fröjderop.

Eist när på ljuslig blomsterplan, Jag mi-
na Lam utförde, Och satte mig, som jag
war wan, Der jag bäst Lärkan hörde; Så kom
till mig en gammal man, Beprydd med silfwer-
håren, Han såg mig ganska gunstigt an, Och
helsade: god måron!

2. Hör, sade han: Kom Celadon, Följ med
mig litet stycke, Säg från dig dina lappris don,
Du skall få höra mycket. Jag stod strax upp, Iad
föjten bort, Tog gubben uti handen, Och kom-
mo wi strax, innan kort, Till obefanta landen.

3. Ett fästigt berg midt för oss war, Det jag
rätt håpna före, Men gubben sade: Vi war far!
Vi så ej hisna böre; Säg? wet du ej, att wet-
lighet, Har aldrig wunnit åra; Men deremot
manhastighet. Ses alltid fransar bära.

4. Häraf så blef jag fuller styrkt, Men återgen
försträcker, När gubbens hand med råstig dyrt,
Att bergets port blef sträcker: Jag wille rymt
tillbaka; men, Han fattad mig i armen, Och
sade: Har du då, min wän, Ej hjerta uti barmen?

5. Jag måste ropa eller be, Det halp dock in-
tetdera: Jag skulle in, wi fingo se: I beract
gubbar flera, Dem jag dock alla trodde wäl,
Emedan som de wiste, Att de en Swenskt upprif-
tig själ: I skrynkne lemmar hyste.

6. Vi gingo dese snart förbi, I våra stum-
ma salar, Men fingo derpå genast si, Täck
lil.

litje. Kladda dalar, Och lundar af Epp. eke. trä;
Samt Ceder. prydda höjder. Vi togos mot af en
alé, Som war af linder höjder.

7. En äkta Sol med silfwersten Och pärle-
strålar höga, I klara wassen derpå sen Begyn-
te sig att löga: Hon klädde präktigt guld. moår,
Uppå Ugate-bergen, Och gjorde himlen klar och
får, I höga saphirs-färger.

8. Beredde fogel-swärmen nu, Med gäll. ljud
silfwer tunga; För denna gyllne purpur-brud Be-
gynte till att sjunga, Christalle. källan som utför,
Demante. klippan fulla: Hon wid sin klara upp-
gångs dörr, Med pärle-böljor fulla.

9. Inunder war ett skuggrikt trä, Gråhåriga
sig böljde, Dem Nöje satt uppå sitt knä, Och
med sin mantel böljde, Och gaf dem Nectar utur
gull, Och dem i kärlek lyste, Med ett ord sagdt
den ort war full: Af allt hwad ädelt lyste.

10. Ack, sad jag, tacke Gubbe, hwad En sällhet
du mig ämnat? Jag är så hjertans nöjd och
glad, Att jag min Får har lemnat; Säg, får jag
icke här med dig Wakom en buske lefwa? Och uti
himmelst nöje mig Inswepa och inwefwa.

11. Men han mig swarad: Käre hån! Den
här skall bo och bygga, Han måste först på werl-
dens hån Eld odygden till rygga; Ty utaf alla
du här ser, Är ingen, som ej kämpat, Den ena
mindre, andra mer, Och henne förolämpat.

12. Härwid jag pustad ångsligt till, Men fick
ej tid att tala; Ty sinnet föll mig i en griid, Och
alltför djuslig dwala: Emot oss kom en täcker
park, Ett Floras mästestycke, Der Gudarna af
trusen mark, Har gjort ett sommarstycke.

13. Der stodo Iagrar i gewär, Och skilla-
de för solen, Derunder wärte röda bår, Som
prydde gröna jorden, Der stod en watten. konst
och gråt, Så klara wattenet flödde; Så war, sad
Gubben, hennes sed, Sen CARL den Tolfte dödde.

14. Och det är fåfångt bjuda till, Bestrifwa
denna prydnad, Med tyfthet jag här hellre will,
Bewisa Himlen lydnad, Dock kan jag ej förtiga,
hwad, Oss sen för nåde hände; Då jag min dö-
gen nöjd och glad, Att höga slottet wände.

15. För nämde slottets koppar. port, En hop
skål. klädde Swänner, Medkommo ifrån Baldurs
ort, Helt trogne Martis wänner: Med dragne
pampar stodo wakt, Att ingen skulle klifwa,
På slottets sammets. klädde pråkt, En blanka
silfwer skifwa.

16. Men, tänk! så bistre som de här, Med ble-
ka ansigt stodo, Och hotade med blankt gewär,
Så tog de dock till godo, Att gamle gubben led-
de mig, I deras förmat dörra, Der ett ungt
lejon road sig, Ett frofsadt flot att styra.

17. Jaa håpna nu långt mer, än förr, Men
sträcktes ännu mera, När gubben lätte på en
dörr, Af klara silfret ståra; Inför densamma
war en sal, En sal för alla salar, Der inne
lusten war helt swal. Och ljuset som i dalar.

18. Ring om ett präktigt silfwerbord, Tolf
Swenska CARLAR suto, Som talte inte många
ord, Men Runa. miner auto, De ätta sågo
gamla ut, De fyra intet spåde, De förre som
de dock förut, Från werlden gjort astråde.

19. Den Nionde i denna rad, Tyckt's ha ett
hastigt sinne; Den Tionde sågs dierf och glad,

Med mod i bröstet inne; Den Elfte war en tå-
ker-far, Han satt och räknat pengar, Han delte
ut, liksom en far, Till sina barn och drängar.

20. Den Tiofte war en jirlig, lång, Och wät
uppmärter Hjelte, Den man kund' se ej enda
gång. Sitt Parla-hjerta fäste. Hans ögon wo-
ro oförsträckt, Liksom på unga Örnar, Hans
snyfwe näs war knyttes lågt, Som ramar up,
på björnar.

21. Hans korta hår, som kändes opp, Afbil-
dade en krona, Som war åt en så duktig kropp,
En jirlig Huswud-bona, Hans armar, ben
wer full af marga, Hans knäror utaf styrka:
Hans länder woro liksom berg Och marmor i
war kyrka.

22. Han satt uti en Swensker räd, Af blätt
pafabelt kläde, Han hade elghuds-föller och,
Som aldrig låg i tråde, Och handskar utaf sam-
ma slag, Som långt på armen räckte, Tror knappt
manchetten satt i lag, Den snyfwe kragen täckte.

23. Ett tjockt gehång, tre finger bredt; War
spändt på blåa räden. En gruffig Pamp, den
mången sett, Medsabla hela flocken, Satt, dragen
till en tredjedel, I detta gula hålte, Och wille
ut, ge den sin del, Som trotsat denne Hjelte.

24. Ibland så steg han upp och gick, Med si-
na stöflar store, Som sutto uti frigsmans skicl,
Och föga blanka woro: Han hade sporrar uppå
dem, Så stora, att de påsa: Åt sådan fot och
Parla-lem, Med sina krindaler hwassa.

25. Sin ganska stora höga hatt, Den gylde
knappen prydd, Han på sin frönta hjässa satt.
Sen stanna han och lydde: Hur Pampa-wakten
flyttade, Så att gawären släppte, Man kunde se
han undrade, Ho kom till dödens kamrar.

26. Strax lättes blanka dörren opp, En Swen-
sker Karl framträdde, Med skjuten, färgad hjelte-
kropp, Dock miner intet rädde; Hans ansigt war
med blod besöljt, Medsabladt, trampadt, slaget,
Och bröstet, som hans hjerta döljt, Had' grof-
wa skott intaget.

27. Hans hjerna satt i håret flent, Jag ryser
det att nämna; Men glädes, att ej är för sent
För himlen sådant hämna. Han hade spänd pi-
stol i hand, Liksom han wille skjuta; Men dödens
hårdt åtsnörda band, Befallten för att sluta.

28. Han helsade på Swenskt maner, Då
Kungen nådigt swara: Och sad': wi känne in-
tet Er, Hvem skulle I wäl wara? Jag är,
sad' han, en Swensk Major, Mitt namn är
Malcom Sinclair, Min själ nu nylig af mig for,
Från hjertats wrår och winklar.

29. Hur, sade Kungen, blef du dödd? Du tapp-
re frigsbus store? Du åst i blod så färgad röd,
Liksom du slagad wore. Jo, sade han: Hans
Majestät! En oförskämb Bestona, Har så betalt
de trogne siät, Jag gått för Swerges Krona.

30. Ja så, sad Kungen, men hör på, Hwar
war du när du dödde? Tre mil från Breslau,
när en å, Ur mina ådror flödde. Hvem mördat
dig? Ser Rycke män, Som stulo af mig lifwets
Had' jag fått tid, jag dem igen, Skull snälla
pilar gifwit

31. Ja så, då slås wårt Swerge än, Med
Ryssen uti iswer? Nej, Hans Majt, han är
wår wän, Så sagt åtminston blifwer. Nej, sad'
men hwad för slag had' du, I Breslau till att
abra? Säg, sku wi tro, att Kejsarn nu Will
sig på oss förföra?

32. Nej men! det höres intet af, Mitt äfwen-
tyr war detta: Jag for till Sultan i fullt traf,
Min Konungs wärf förrätta. Uel Sultan! håll,
håll, Sinclair håll! God wänner, CARLAR alla;
Där är en Swenskt från werldens håll, Som
mördad nödgats falla.

33. Se, hwar han står, och bloden ned, I strida
strömmar rinner, Der kan man se en hjelte-sed,
Som ej i döden swinner: Tänk på, han kommer
från Turki't! Uel, låt oss då få höra: Hurledes
Mars sin dragne plit, Nu brukar till att föra.

34. Strax reste de sig alle tolf, När Sinclair
att bestråla, Som deras blanka silfwer-gulf,
Med röda soften måla; Den Elfte sad': sig Hjel-
te, hit, Till bordet me'n du talar, Lågg bort pi-
stolen och din plit, Han dig ej mer hugswalar.

35. Då klef han fram uti sin blod, Att den kring
benen stänkte, Ett karlawäsend, hjeltemod, I
röda löttet blänkte, Den Telfte sad': Berätta
snart, Hwad sker i våra länder, Ditt ärende och
öfwerfart, Samt hwad deruppe händer?

36. Jo, berättad' han: wårt Swea är, En
Dame. som stilla sitter, Och sina gröna lagrar står,
Örnöjd af fogla-qwitter, Hon dricker fridens
söta win, Ur Fredrics gullne koppar, Och skådar
med en hurtig mine, På sina blåa troppar.

37. Och skall knappt någon hafwa sett En så för-
nustlig flicka, Som, fast hon framdels sig beredt:
På grönan fjortel sticla; Har hon dock laddat
finst gewär; Och lagt utmed sin sida, Så att,
om nå'n, skall gå förnär, Skall han i fallet bida.

38. Hon klär sig som en Karl med hatt, Och
lider ingen mössa. Dess purpur-mun får ingen
fatt, Fast mindre lof att kyssa, Mer än som
hen.

hennes ähta man: Rung Fredric Store, byre,
I hwilkens trogna, starka hand, Hon anför-
trott sitt Styre.

39. Och som hon wänlig mine wist se, Af alla
upå jorden, Så täcktes hon och nådigt ge, Att
mig de höga orden: Red, Sinclair, red dig till
och far, Till Sultans warma länder, Du wet wi
wänskap plågat har, Sen CAROL war i Bender.

40. Ly for jag dit i största hast, Kom lyck-
ligt och tillbaka; Men åter bort på lyckans fast,
Min Konungs wärf bewaka, Kom lyckligt dit,
förrättad wäl, Hwad mig war budit göra, Fast
cwäns orga, falska själ, Will småde-tal kringföra.

41. Då slogs Sultan, och slås ännu Med Ry-
ska Kejsarinnan, De ge hwarannan tu för sju;
Dock tyckes Sultan winna, Och efter jag till
honom for, Strax Ryssa Hofwet gifva, Att
jag på Swerges wägnar swor, Med honom
punkter wisa.

42. Man tillad äfwen också sen, Och ilskan der,
med wiste, Att mången Ryk, båd' arm och ben,
För min skull plötsligt miste; Och att jag kund'
ej för min död, Det wåna folket lida, Samt att
min klinga ofta flöt, ofallad ur min sida.

43. Nu war jag refter derifrån, till Breslau
ändtlig kommen, Hwarest, när såsom min per-
son, Af Amtet blef förnummen, Mig önska des
en lycklig fart, Till Swenska Rungens länder,
Det jag och upptog för en art: Af Sweriges tro-
gna wänner.

44. Men när jag sedan några mil på wagn från
staden hunnit, For en af sex, liksom en pil, För-
ut, den sen mig funnit, Han kom tillbaka, lade an,
Doch

Och fråga hwad jag förde, För lustigt nytt till
Sweriges land, Som Rysska kronan rörde?

45. Jag wisten af, rätt tämlig fort, Men fyra
hans dragoner, De ryckte mig af wagnen bort,
Ursinnige pultroner, Och refwo till sig allt hwad
som, På papper war uppskrifwit, Der jag helt
troget handlat om, Hwad Sverige nyttigt blifwit.

46. Sen sporde han mig åter till, Hwad mera
nytt jag hade; Jag teg derpå, förbittrad, still, Då
annan en strax lade, Mig genom hufwud med ett
lod, så att jag nödgas falla, Min själ för bort,
mitt hjerte-blod Och krafter blefwo alla.

47. Sen högo de mig lem från lem, Fast hjer-
tat i mig picke, Man orsak har berömma dem,
Som utan till att klicka, Förmådde skjuta mig
ihjäl Med elffwa pistoler, Den tolfte ligger än-
nu här, För Swenske Tolf CARLER.

48. Och således har ofkyldiat jag, För owän
mistänkt blifwit, Jag har för samma sett min
dag, Och måst qwittera lifwet. Min själ war
ännu aldrig arg, På Rysska Kejsarinnan; Dock
Ryskar mig, som björn och warg, Handterat här-
utinnan.

49. Och uppå ett förordiskt sätt, Man mitt
porträtt utsände: Så att det skulle falla lätt,
Mig slå hwar jag anlände, Nu ha de då sin
önskan fått, Dock kan det mig hugswala, Jag
wet, min Konung detta skott, Är ofelbart be-
flaga.

50. Men, Sinclair, hör! den siste CARL, Till
honom derpå sade: Säg, fick du ej, som tap-
per karl, Dig wärja för slikt skada? Nej, sa-
de han: de röfwoad' bort, Som tjufwar, wa-
pen mina, Och gjorde sen processen fort, Och
glömde mig att pina.

51. Nu, sad' Kung CARL, wi säga kan, Det
hjärtligt of förtryter; Att en så hurtig karl och
man, Så hårda isar bryter, Och straffe himlen af-
wen dem, Som at ditt blod sig fagnar, Ell' såndt
de mördare och män, Ell' dem förswarar, hägnar.

52. Men, aprepos, håll Sinclair, hör! Hur är
me Preussa freden? Mån tro i folket hjertat dör,
Till tiden är förliden? Nej, nej, Hans Maj:t,
tro fritt, Sultan har hårda nås war, Och selas
föga hwar tar sitt, Och ojemt byte jäswar.

53. Ja, men det wor' lust höra så, De gam-
le tappre Götbar, Ännu en gång med mod gå
på, Och dela karla-stötar. Man wet att deras
fruttrök lär, Kring werlden ännu lufta, Och in-
gen är, som icke swär, Sig kunna tio tufsa.

54. Hans Majestäts dufskjutne hatt, Des
tappra, hwarfa klinga, Som skräck i många tu-
send satt, Det skulle dem så twinga, Att belä
hjertat upp och ned, I bröstet skulle picke, Och
deras swärd, på karlesed, Begära blod att dricka.

55. Kung Stanislaus, låre! säg, Hur är det
med hans lycka, Säg, wandrar'n än på ojemn
wäa På lyckans falska frycka, Säg, wist ej någon
puissance, Mer uppå honom tänka? Har då hans
sol gjort allians, Med mörkret mer ej blänka?

56. Hans Majestat, han lefwer nöjd, På lye-
kans lågre sätte: Och tror man, han är föga höjd,
Mer om sin krona tråta, Dock törs jag intet
gerna se, I ödets dolda lagar, Han får den
än en gång kanske, Om himlen så behagar.

57. Rätt som man nu så taltes wid, Så hördes
litet buskra, Och utför fönstren sågs derved: Helt
många wagnar kullra. Man sporde genast ho-
det war, Då bleka wäkten swara: En ganska stor
Minister-skar, Är kommen här att wara.

58. En kom strax in, fick audience, Hans sak de snart afgjorde, Sen slog han upp sin reverence för hela Runga-borde, Gick derpå ut, en ann kom in, Och för sitt Hof agera, Så fermt, att man des stolta mine, Och slughet admirera.

59. Ja, hwart ett Hof af Japhets land, Här hade en minister, Som, med helt mjuka kärleks-band, Skull binda alla twister; Och hwar och en kom till förhör, Så snart det honom borde, Men ingen inför deras dörr, Skallad tråda torde.

60. Här war en Kejsarlig och Frans, Samt Engelsk, Preuss och Rysser. Här war Italiensk och Spansk, Holländsk samt Dansk och Tysser, Ja, jag kan sannerligen ej, Mig alla nu erindra, Men alla syntes utaf mej, I guld och silfwer glindra.

61. Jag stod hos Eubben så långt bort, Att jag ej kunde höra; Hwad desse Herrar talte fort, Ell' det till sinnes föra: Dock smög jag uti skuggan fram, Ed snart en tala börjde: Som sad sitt Hof fått hjerte-fram, Af allt det Sinclair förlorde.

62. Och talten, lifsom man förut, Skull trott det Hofwet willa, Och Sinclair på sitt lif fick slut, Och nödgades bli stilla, Han ropar mycket om hönd, Om ädelt, Christligt sinne, Och att des Hof allt ärbart gör, För werldens friska minne.

63. Han declarera den infam, Och Hofwets rang owardig, Som intet hade blygd och skam, Att slå en så rättfärdig. Och när han ändtlig talat ut, Så ströf han uppå foten. Och mente med sin söta trut, Nu lagat bot för soten.

64. Man tog hans talan gunstigt opp. Med helt förståndda miner, Man log åt tokens fria lopp Och tungans styfwa liner. Sift tacka man, en kärligt för De målade ducdrer, Som han så ymnigt dem nu gör, Af alla slags kuldrer.

65. Just nu steg CARL den Tolfte bort, Tog Sinclair uti handen, De gingo ut, och innan fort, Sågs de på gröna landen: De gick tankfulla upp och ned, I wackra gångar gröna, Att de om wigtigt taltes wid, Man kunde se och röna.

66. Man kan ej weta hwad det war, Hwarom de räsönera; Men stundom sågs den store CARL, Sig litet alterera. Omfider kommo de igen, Då CARL den Elfte fråga: Hur står det till, min son och wän? Ditt hjerta står i låga.

67. Å, bagatell, sad han, min far, Jag utaf åtrå brinner, Att se om Mars der upp är Karl, Och om han fransar winner, Jag will mig laga till gå opp, Bli borta några dagar, Och föra an min Hjelte-tropp, På jordens wall och hagar.

68. Kom, Sinclair, sad han, kom, följ med, Wi sku för ro skull pröfwa, Att bryta stål, som rutit trä, Och styfwa lagar söfwa, Wår Sinclair genast färdig war, Höll tropp wed slika frågor, Han tog en air, som modig Karl, Och döljde sina plågor.

69. Glinckt wäsend, sad Kung CARL, Skall bli, Frist, busar uti Norden, Wåd sol och måne skall få si, Förändring uppå jorden: Kom, Sinclair, låt oss här gå opp, Och genast slå till chorum, Och rida kring i fullt galopp, På Martis flinka forum.

70. Den Elfte tog den Tolfte fatt, Rätt som han skull marschera: Och sad, min son! wi ha god natt, Till werlden sagt; än mera, Om du nu skulle komma hän, Wor ingen som dig kände, I hela wida Swerges Län, Ell' tankan på dig sände.

71. För öfrigt drar wår Måg, din Bror, Och Swåger Fredric Store, För all ting omsorg, så jag tror, Om du der sselfwer wore, Så skull det wara alldeles ett: Du kanner oss Ulrica, Din syster, derför kom och sitt, Ej efter oro sika.

72. Jag menar du må vara mått, Af slika sura
drufwor, Som hade knäppt på thronen trädt,
För'n omännen dig trugat, Att gå med sig på
fältet ut. Och fast han arufligt tappa, Så had'
han dock så när en flut, Bortrifwit af din kapp.

73. Sen fick du ej ditt Swerge se, För'n kort
förrän du dödde, Du som tolf år och tvenne tre,
Dig på din klinga stödde. Nu är du kommen uti
ro, Blif då, för Guds skull stilla, Låt dem, som
nu på jorden bo, På slika saker grilla.

74. Wid dessa hufwa faders-ord, Strax so-
nens ögon runno, De stego åter till sitt bord, Och
armar kärligt dunno, Jo, sade han, min hufwa
far, Jag wet väl jag är dödd; Men för den
kärlek, som jag har, Till Swerge, jag dock blöder.

75. Jag wet hwad hjerta, Kraft och mod, Jag
i soldaten satte, När jag midt för hans ögon stod,
Och sjelf i fästet fatta, Och der jag red för ryt-
terit: Der warte mod i bröstet, Der drog en kar-
la-arm sin plit, Och blod på marken öste.

76. Hjelp, Gud! jag kan ej utan gråt, Och tårar
mig påminna, Då jag och Stehnsöld följdes åt, wid
Marwa, Evansar winna, Der blåsts alarm wi ain-
do på. Så solen hufvud stälde, Och Cronstedt
stöt, så bergen blå, Begynte till att knaka.

77. En Duna slag, än Glischou då, En Cra-
cau, Sembera, flera, Mång tappre Swenske buskar
blå Ej der souvränt regera? Augustus måste ju
af thron, När som hon såg min klinga, Och nu
. . . Det kan mitt hjerta twinga.

78. Fast mången tyckte att min sol, Sig berg-
de wid Pultawa, Och steg inunder mörker Pol,
Att låta sig begrawa: Så, tro mla fritt, had'
Fredrikshall. Mitt lif så brått ej ändat: Had' mi-
na grofwa styckens knall, Väl nya solar tändat.

79. Men nu är såfångat tala om, De förra
friska tider, Vi weta dock ej huru som, Man
nu på jorden strider, Dock önskar jag mitt Swer-
ge godt, Jag, som dess Konung varit, Och klädt
för samma många stött, När jag i fält har varit.

80. Så må då väl, I buskar blå, I lejon u-
ti Norden! Låt se, I alltid på er stå, Och ägen
norra jorden! Jag tackar Er för hwar en dag,
Jag Eder commendera, För I gick på i mina
slag, Och woko ingendera.

81. Gack, Sinclair i ditt rum och sitt, Sätt
wärjan i din skida, Och har dock himlen mycket
gett, Hwarmed wi tiden lida: Vi äga ju en
Gudaförjd, I våra himla-salar, Vårt läger
är af nöje bjudt, I täcka lilje dalar.

82. Af denne hjelten ifren swann, Hans grym-
ma ärr ej sägos, Han sig förnyad genast fann,
Hans kropp ej mera plågas; Fast han i werlden
hurtig war, Och kunde tycken winna, Vart han dock
nu en annan karl, Som wi en gång sku sinna.

83. Strax steg wär Sinclair i ett rum, Som
flart af pärlor lysse, Der mötten hjeltar, sam-
nan om, Och honom kärligt kysse, Der inne sågs
i blåa klär, På silkes-kläddre throner, Högborne
ädle som gewär, Ha burit för tre Kronor.

84. En guda-lust fringswäfwade, Och allas
hjertan nöjde, Jag städa det, jag bäfwade,
Och mig till marken böjde, Jag knäppte mine
händer hop, Och wördsamt gratulera, Med un-
derdånig suck och rop, Dem, som så väl regera.

85. Sen tog mig gubben wid sin hand, Och för-
de mig tillbaka, Jag gråt, att mina lefnads-band
Förhindrad mig att smaka, Ett sådant nöje, som
här war, För dem, som väl ha lefwat, Och efter
årans krona rar, Med fulla krafter sträfwat.